

Predmet: Čuška/Qyshk (Toplica Miladinović i dr.)
Broj predmeta : K.Po2 48/2010

Glavni pretres 20.06.2011.

Izveštaj: Nataša Kandić, punomoćnik oštećenih

Na pravnu snagu optužnica je stupila i protiv optuženog Ranka Momića.

Saslušanje optuženog Zorana Obradovića

Dana 23.03.1999. godine odazvao se pozivu za mobilizaciju. Raspoređen je u 177. brigadu TO VJ u Peći/Pejē, gde je zadužio automatsku pušku dok je uniformu imao od ranije kao vojni obveznik. Upućen je u štab isturenog voda 177. brigade, koji se nalazio u jednoj albanskoj kući ispred gimnazije. Tu je zatekao Slavišu Kastratovića, Bobana Bogičevića, Zorana Raškovića, Srećka Popovića i izvesnog Vukovića. Kao komandant tog voda predstavio mu se Nebojša Minić zvani *Mrtvi*, koji je rekao da je cilj pronalaženje i otkrivanje pripadnika OVK. Osim toga, nekoliko puta su vršili obezbeđenje objekata i bili pratnja vojnih kolona koje su dolazile iz Srbije. U početku ih je bilo oko 15, a kasnije se taj broj povećavao ljudima koji su dolazili sa strane. Iz privatnih razloga bio je u lošim odnosima sa komandir Minićem.

Dana 14.05.1999. godine, oko 08:00 časova, komandir Minić im je rekao da se sprema za polazak. U akciju je krenulo oko 20 vojnika i 7-10 vozila. Vozio je beli auto marke *Golf*, koji mu je predao zaštićeni svedok *PS*, koji je inače bio u stalnoj pratnji Minića. Bio je na začelju kolone, a sa njim u vozilu su bila dva njemu nepoznata pripadnika TO. Kolona je izašla iz Peći/Pejē i krenula prema Prištini/Prishtinë. Nakon dva kilometra skrenuli su levo na zemljani put, kojim su došli do sela u kojem nikada ranije nije bio. Za to selo je tek iz optužnice saznao da se zove Čuška/Qyshk. Minić mu je rekao da zajedno sa jednim vojnikom ostane i čuva vozila, dok su ostali, među kojima su bili i zaštićeni svedok *PS* i Nebojša Maksović, otišli. Na oko 50-ak metara udaljenosti Minića je sačekalo nekoliko ljudi u uniformama. Blizu njega [optuženog] stala su tri vojnika. Prišao im je i oni su mu rekli da imaju jedan dobar automobil koji mu poklanjaju. Odveli su ga do jednog velikog zida uz koji je bio parkiran automobil. Ušao je u vozilo i razgledao ga, da bi ubrzo video Minića kao ide u njegovom prau, psuje i počinje da puca iz automatske puške. Kada je ispraznio ceo okvir, Minić se okrenuo i vratio iz pravca iz kog je došao. U njegovoj pratnji je bio i svedok *PS*. Bio je u šoku i čim se Minić udaljio, tim vozilom se odvezao u Peć/Pejē u bolnicu. Od lekara je dobio poštedu u trajanju od 15 dana. U štabu 177. brigade je predao potvrdu. Narednih 15 dana proveo je u Crnoj Gori a zatim se vratio u Peć/Pejē. Nije više odlazio u jedinicu niti do grada jer se bojao Minića. U Peći/Pejē je ostao do 18.06.1999. godine.

Nakon toga je jednom sreo Minića, koji mu je rekao da mu duguje zbog izdajničkog ponašanja. U strahu za svoju bezbednost, pristao je da zajedno sa Nebojšom Maksovićem, a po nalogu Minića, *odradi* jednu zlataru u Pančevu. Kada ga je nakon toga Minić ponovo kontaktirao i rekao mu da treba da *odradi* nešto krupnije, uplašio se i sa svojom devojkom je otišao u Nemačku, gde živi od 2000. godine. Tek je u Nemačkoj, kada je preko televizije javljeno da su uhapšeni neki pripadnici 177. brigade TO Peć/Pejē, čuo za naziv *Šakali*. Smatra da je nepravedno optužen. Sinišu Dundera, Veljka Korićanina, Vidoja Korićanina, Zorana Jašovića, Vidoja Jašovića i

Radoslava Brnovića uopšte ne poznaje. Optuženog Toplicu Miladinovića, za koga je čuo da je bio komandant, nikada nije video. Smatra da je Nebojša Minić radio *na svoju ruku* i da je bio povezan sa Borom Vlahovićem, tadašnjim načelnikom SUP-a Peć/Pejë.

Pitanja predsednika veća

Nije mu poznato da je tokom 1998. godine postojala policijska jedinica pod nazivom *Munja*. Misli da je reč o komunikaciji, to je bila PJP u Peći/Pejë, čiji je komandant bio pokojni Vidomir Šališur. Pretpostavlja da je u toj jedinici ranije bio i optuženi Srećko Popović. Misli da je u toj grupi bio i Saša Džudović, koji je u početku bio u njihovoj jedinici, a kasnije je prešao u neku posebnu policijsku jedinicu u Prištini/Prishtinë kod Gorana Radosavljevića zvanog *Guri*, u kojoj je bio i Vladan Krstović. U njegovoj jedinici su još bili Milojko Nikolić, Predrag Vuković zvani *Madžo* i Ranko Momić. Pre bombardovanja u Peći/Pejë se osećala napetost, posebno nakon ubistva šest momaka u kafiću *Panda*. Isplaćene su mu dnevnice od dana kada je mobilisan pa do Kumanovskog sporazuma, mada je ranije napustio jedinicu. Dok je bio u jedinici nosio je beretku. Neki su nosili šešire, a Maksović i neki njemu nepoznati momci su nosili maramu. Nebojša Minić je u to vreme bio *bog i batina* u Peći/Pejë, pričalo se da je ubio jednog dobrovoljca zbog nekog novca. O događaju u selu Čuška/Qyshk saznao je tek iz optužnice.

Pitanja zamenika tužioca

Išli su i van grada u *čišćenje* terena, gde su se sretali sa drugim jedinicama, ali se ne seća imena tih sela. Dok se on nalazio u selu Čuška/Qyshk, 14.05.1999. godine, nije čuo nikakvu pucnjavu niti je video bilo kakvo isterivanje ili ubijanje. Nebojšu Maksovića i Abdulaha Sokića upoznao je u jedinici.

Pitanja branilaca

Pre bombardovanja se nije sastao sa Minićem u kafani *Stari most* niti se dogovarao oko formiranja jedinice. Nije mu poznato da je protiv njega podneta krivična prijava kojom se tereti za ubistvo devojčice na Kuli i pokušaj silovanja njene majke, kako je naveo svedok Bora Vlahović.